

Zbořený most.

Vposlední přednášce jsem mluvil o ztrátě **onoho** mostu u největší části současného pozemského ženství bílé rasy, který ženství jako takovým teprve činí.

Je bolestné vidět, jak pozemský člověk pilně pracuje na svém sestupu a tím zániku ve falešné víře, že tím kráčí vzhůru.

Pozemský člověk! Na jméně tohoto tvora lpí hořká příchut' pro všechno, co ve stvoření tká v Boží vůli, a zdá se, že by pro člověka bylo lépe, kdyby již nebylo vyslovováno, protože při každém vyslovení tohoto jména současně skrze celé stvoření táhne nevole a nechuť, což se tíživě pokládá na pozemské lidstvo; neboť tato nevole, tato nechuť je živoucí obžalobou, která se samočinně formuje a musí se nepřátelsky postavit proti veškerému pozemskému lidstvu.

Tak se pozemský člověk ve svém falešném působení, jímž brzdivě, rušivě, trvale škodě na sebe v tomto stvoření upozornil, dnes konečně stal opovrhovaným skrze sám sebe ve svém směšném chtění vědět vše lépe. Svě vyvržení si sám tvrdošíjně vynutil, protože se učinil neschopným k tomu, aby ještě prostě v pokoře **přijímal** Boží milosti. Chtěl se učinit stvořitelem, dovršitelem, chtěl donutit působení Všemohoucího, aby se zcela poddalo jeho pozemské vůli.

Není žádného slova, které by mohlo takovou domýšlivou troufalost v její bezmezně hlouposti správně označit. Přemýšlejte jen sami jednou o tomto sotva uvěřitelném chování, představte si

pozemského člověka, jak se chce chvástavě stavět nad toto jemu doposud neznámé přetrvávající soukolí tohoto zázračného díla Božího stvoření, aby je řídil, místo aby se do něj ochotně vřadil jako malá část z něj ... Pak nebudete vědět, zda se máte smát, nebo plakat!

Ropucha, která stojí před vysokou skálou a chce jí poroučet, aby ustoupila před jejími kroky, nepůsobí ještě tak směšně jako dnešní člověk ve svém velikášství vůči svému Stvořiteli.

Vzbuzujíc odpor musí tato představa působit také na každého lidského ducha, který nyní v soudu dojde k procitnutí. Hrůza, děs a ustrnutí ho uchopí, když náhle v poznání světlé Pravdy všechno spatří před sebou **tak**, jaké to **skutečně** již dlouho bylo, přestože ještě tímto způsobem nemohl pozorovat. Pln studu chtěl by pak utéct až na konec všech světů.

A zahalující rouška bude nyní stržena, roztrhána v šedivých cárech bude rozehnána sem a tam, aby paprsek Světla mohl plně proudit do lítostí hluboce zmučených duší, které se v nově probuzené pokoře chtějí sklonit před svým Pánem a Bohem, Jehož již více nemohly poznat ve zmatcích, které natropil pozemsky vázaný rozum ve všech dobách jeho neomezené možnosti vládnout.

Vy však musíte odpor nad konáním a myšlením pozemských lidí nejprve **na** sobě a také **v** sobě důkladně prožít, dříve než z toho můžete být vysvobozeni. Musíte odpor tak vychutnat, jak jej pozemské lidstvo vždy dávalo prožít všem vyslancům Světla ve své Světlu nepřátelské, hnusné zvrhlosti. Jinak nemůžete dojít ke spáse!

Je to jediné uvolňující vzájemné působení vaší viny vůči vyslancům Světla, které nyní vy sami **musíte** zakusit, protože vám jinak nemůže být odpuštěno.

Budete kráčet v tomto prožití již v nejbližší době, čím dříve se vás to dotkne, tím se to pro vás stane snazším. Necht' vám to současně prorazí cestu ke světlym výšinám.

A opět musí při tom **nejprve** ženství nyní pocítit hanbu, protože jeho úpadek jej nyní nutí vydat se těmto věcem všanc. Ono samo se lehkovážně postavilo na stupeň, který jej nyní nutí zhrublému mužství k nohám. S hněvem a s opovržením vzplane pozemské mužství pohlížeje na všechny ženy, které již nejsou schopny dát **to**, k čemu byly Stvořitelem vyvoleny, co muž tak naléhavě potřebuje ve svém působení.

Je to **sebeúcta**, která každého opravdového muže mužem teprve činí! Sebeúcta, ne domýšlivost. Sebeúctu však může mít muž jediné v pohledu vzhůru k ženské důstojnosti, která mu dává a také udržuje úctu před sebou samým!

To je to veliké, doposud ještě nevyslovené tajemství mezi ženou a mužem, které je schopno ho pobídnout k velikým, čistým činům zde na zemi, které všechno myšlení očistně prožhaví a tím rozprostře nad veškerým pozemským bytím posvátný trpyt vysoké touhy po Světle.

To všechno bylo však muži odňato skrze ženu, která rychle podlehla vábení Lucifera skrze směšnou ješitnost pozemského rozumu. S probuzeným poznáním této veliké viny bude nyní muž považovat ženství již jen za **takové**, jakým se skrze své vlastní chtění skutečně muselo stát.

Avšak tato bolestivá hanba je opět jen silnou pomocí pro **ty** ženské duše, které se pod spravedlivými údery soudu ještě probudí a poznávajíc spatří, jakou strašlivou loupež na muži svou falešnou ješitností spáchaly; neboť nasadí všechny síly, aby opět získaly důstojnost, kterou tím ztratily, kterou samy od sebe odvrhly jako bezcenný majetek, který jim překážel na zvolené cestě směrem dolů.

A toto chtění nyní nalezne tu nejsilnější oporu v proudech síly Božské čistoty, které byly poslány o slavnosti Čisté Lilie k pomoci všech těch z pozemského ženství, které se opravdově namáhají pozvednout se s veškerou silou, která jim ještě zůstala, aby konečně radostně naplnily všemohoucí vůli Boží ve stvoření.

Navzdory mé poslední přednášce jste si ještě zcela neujasnili tíži škodlivých následků, která musela dopadnout na celé pozemské lidstvo, když se pozemské ženství skrze falešné jednání z největší části snažilo horlivě strhnout mosty, které je spojují s proudy Světla.

Stonásobné jsou škodlivé následky nejrůznějších forem, působících do všech stran. Potřebujete se jen snažit vřadit se do chodu nevyhnutelných, zákonům stvoření odpovídajících účinků. Poznání pak nebude vůbec těžké.

Promyslete ještě jednou sami jednoduchý průběh, který se odehrává v přísné zákonitosti:

Jakmile se žena pokusí ve svém myšlení a jednání pomužštit, tak se toto chtění podle toho projeví. Nejprve ve všem, co je v ní úzce spojeno s bytostným, pak také s jemnohmotností, jakož i po zcela určité době v jemné hrubohmotnosti.

Následkem toho je, že při jejím úkolu odporujících pokusech pozitivního působení pozemské ženy byly zatlačeny zpět všechny jemnější části jejího ženského druhu jako pasivní a nakonec se od ní uvolnily, protože skrze tuto nečinnost postupně ztrácely na síle a ze stejného důvodu se od ženy odloučily.

Tím pak byl stržen most, který pozemskou ženu uschopňoval v jejím pasivním druhu přijímat vyšší záření a zprostředkovávat je hrubší hmotnosti, ve které je skrze své tělo ve zcela určité síle zakotvena. Je to také **ten** most, který potřebuje duše k pozemské inkarnaci do hrubohmotného těla. Schází-li tento most, tak je každé duši vstup do nastávajícího těla znemožněn; neboť není sama schopna překročit propast, která tím musela vzniknout.

Je-li tento most však stržen jen zčásti, což závisí na způsobu a síle chtěného pomužštění v činnosti ženy, tak se mohou přesto inkarnovat duše, které ve stejném druhu nejsou ani zcela mužské, ani zcela ženské, tedy nepěkné, tvořící neharmonickou směs, které pak nesou všechny možné neukojitelné touhy, cítí se ve svém pozemském bytí trvale nepochopeny a tím pro sebe i pro své okolí žijí v trvalém neklidu a nespokojenosti.

Pro takové duše, jakož i jejich pozdější pozemské okolí by bylo lépe, kdyby nenalezly příležitost k inkarnaci; neboť si tím na sebe nakládají jen vinu a nikdy nic neodčiní, protože ve skutečnosti na zem nepatří.

Příležitost a možnost k takové ze stvoření, tedy z Boží vůle nechtěné inkarnaci poskytují jen **ty** ženy, které ve své marnivosti a své směšné ješitnosti, jakož i ponižující dychtivosti za něco

zdánlivě platit jeví sklon k určitému pomužštění. Lhostejno, jakého je druhu.

Něžná, skutečně **ženská duše** nikdy nepřijde k inkarnaci skrze takové neženské ženy, a tak bylo ženské pohlaví na zemi postupně zcela otráveno, protože se toto pomužštění stále více rozšiřovalo a stále znovu přitahovalo takové duše, které nemohly být ani zcela ženou, ani zcela mužem, a tím se na zemi rozšířilo nepravé, disharmonické.

Naštěstí moudré zákony stvoření také v těchto věcech samy stanovily ostré hranice; neboť s takovými to skrze falešné chtění vynucenými posuny nastávají nejprve těžké nebo předčasné porody, choulostivé, nervózní děti s rozervaným cítěním a pak nakonec nastupuje po zcela určité době neplodnost, takže národ, který nechá své ženství usilovat o pro něj nevhodné pomužštění, je odsouzen k pozvolnému vymření.

To se přirozeně nestane z dneška na zítřek, takže to současně žijícím lidem nebude ostře nápadné, nýbrž takové dění také musí jít cestou vývoje.

Avšak i když také pomalu, tak přece jistě! A je potřeba zániku několika generací, dříve než se mohou zadržet nebo napravit následky takového zla, tak pronikavého zločinu ženství, aby tím byl národ přiveden z úpadku opět k ozdravení a byl zachráněn před úplným vymřením.

Je neochvějným zákonem, že tam, kde se velikost a síla obou ramen kříže stvoření nemůže zachvívat v dokonalé harmonii a čistotě, tedy pozitivní mužské není stejně silné jako negativní ženské a je zkřivené a tím je zkřivený také

rovnoramenný kříž, následuje úpadek a nakonec i zánik, aby stvoření bylo opět osvobozeno od takových nesmyslností.

Žádný národ nemůže proto dosáhnout vzestupu nebo být šťastný, nemá-li pravé, nefalšované ženství, v jehož pouhém následování se může a musí vyvíjet také pravé mužství.

Tisícere jsou věci, které tímto způsobem kazí pravé ženství. Proto se ukazují také všechny následky toho zcela odlišně, více nebo méně ostře v jejich škodlivých účincích. Avšak ukáží se vždy, v každém případě!

Nechci zde ještě mluvit o povrchním napodobování škodlivých návyků mužů ženami, k nimž asi v první řadě patří kouření; neboť je to nákaza zcela sama pro sebe, která je zločinem na lidstvu, jaký si člověk zatím sotva odváží pomyslet.

Při bližším poznání zákonů ve stvoření velmi brzy zmizí neomluvitelná a bezmyšlenkovitá drzost kuřáků, kteří se také v přírodě ještě oddávají své neřesti, čímž otravují čerstvý vzduch, který má zůstat přístupný pro každého tvora jako Boží dar, zejména, když se musí dovědět, že tento zlozvyk tvoří ložisko tak mnohých nemocí, pod jejichž metlou dnešní lidstvo sténá.

Nehledě na kuřáky samotné, musí takové vdechování tabákového kouře brzdít u kojenců a dětí normální vývoj mnohých orgánů, zejména nutné upevnění a zesílení jater, která jsou pro každého člověka obzvlášť důležitá, protože při **správné** a zdravé činnosti mohou snadno zabránit onemocnění rakovinou jakožto nejjistější a nejlepší prostředek ke zdolání této nemoci.

Žena dneška zvolila si ve většině případů falešnou cestu.

Její úsilí směřuje k **neženskosti**, ať už ve sportu, výstřednostech nebo zábavách, nejvíce však v účasti na **pozitivních okruzích působnosti**, které musí náležet a zůstat mužství, jestliže to má přinést opravdový vzestup a mír.

Všechno se tím na zemi již posunulo a vyšlo z rovnováhy. Také stále silněji narůstající spory, jakož i neúspěchy lze odvodit jen ze svéhlavého **promísení** pozitivního, jakož i negativního působení mezi všemi pozemskými lidmi, které je stvořením požadováno jen jako **trvale čisté**, což musí mít za následek úpadek a zánik v takto vynuceném zmatku.

Jak pošetilí jste přece vy lidé, kteří se nechcete učit poznávat jednoduchost Božích zákonů, kterých lze v jejich bezpodmínečné důslednosti snadno dbát.

Sice máte moudré výroky, které rádi posloucháte. Již jediná věta říká vám mnoho: Malé příčiny, velké následky! Avšak vy ji nedodržujete. Nemyslíte vůbec na to, při všem, co se kolem vás děje, co vás ohrožuje, skličuje, utiskuje, nejprve jednou hledat malé příčiny, abyste se **jich** vyvarovali, a tím nemohly velké následky vzniknout. To je pro vás příliš prosté! Proto chcete raději jen přijít nejdříve na kloub těžkým důsledkům, je-li to trochu možné, tak s velkým povykem, aby váš čin byl také plně oceněn a vy jste dosáhli pozemské slávy!

Tím však **nikdy** nedosáhnete vítězství, i když věříte, že jste k tomu tak velice vyzbrojeni, jestliže se neodhodláte ve vši jednoduchosti hledat **příčiny**, abyste ve vyhnutí se všem příčinám zažehnali také provždy těžké následky!

A naproti tomu nemůžete tyto příčiny nalézt, jestliže se

nenaučíte v pokoře poznávat Boží milost, která vám ve stvoření dala všechno, co vás může uchránit před každým utrpením.

Pokud vám schází pokora, abyste vděčně přijímali Boží milosti, tak zůstanete zapleteni do svého falešného jednání a myšlení až do posledního pádu, který musí vést do věčného zatracení. A tento poslední okamžik leží před vámi: Jednou nohou již stojíte za branou. Další krok nechá vás zřítit se do bezedné hlubiny.

Rozvažte si to dobře, strhněte se zpět a nechte za sebou mdlé, beztvaré a chladné pozemské bytí, které jste doposud upřednostňovali jako určující. Buďte konečně **těmi** lidmi, které chce vůle Boží ve stvoření v budoucnosti nadále ještě trpět. Bojujete při tom **za sebe sama**; neboť váš Bůh, který vám z milosti poskytl splnění vaší touhy po vědomém bytí v tomto stvoření, vás nepotřebuje! Toho zůstaňte pamětlivi po všechny věky a děkujte Mu každým vydechnutím, které smíte v Jeho nevýslovné lásce učinit!

AMEN.